

A HÓNAP VERSE

2010. november

Azért ezt a verset választottam, mert Magyar Andrea kortárs hangon mesél olyan sztorikat, ahol a női sors különös látásmódban jelenik meg. Hová tűnnek adatok, arcok, emlékek: csupa apróság az életünkből, olykor- olykor mégis sorsfordítók.

Karáth Anita

Magyari Andrea

a sztori

kinek a története tulajdonképpen. az én sztorim. a te sztorid. az én sztorija, az énünké, ahogy változott, ahogy kimaródott az arcod helye a retinámon, vagy hogy a túlsó oldalon akár kimutatható lenne egy miniatűr dombormű. én hol vagyok meg neked? A nyelv, a nyelv az nem sok, hidd el, a hajamba kellett volna túrnod, álmodban rátekerni az ujjadra, mutatni, hogy szereted a mellem, a kávé, amit főzök, miért a szemrehányás, most már. az én sztorim ez. az énemé, nem a rakosgatás fáj, nem is az összevegyülni képtelen emlékek szilánkossága, hogy szorgosságukban sem tudják lecsiszolni egymást: hány apálynyi időt kell ahhoz még kivárni, inkább a kedv a nyugalomhoz, az hiányzik, a folyómeder fogalma, vagy éppen egy hold, eligazodni. mert egyik hold sem a hold többé.